

glædede mig at høre det ærede Medlem fra Fredericia i Slutningen af sin Tale appellere stærkt til de ægte Følelser, som han var sikker paa var til Stede, og som ikke blot gav sig Udslag i Skaaltaler, men sikkert ogsaa vilde gøre det, naar der var Tale om at bringe virkelige Ofre. Ogsaa jeg har meget tilovers for virkelige Ofre. Selv om de ikke er store, kan de have stor etisk Betydning for de paagældende. Naar imidlertid Ordføreren for Socialdemokratiet og de, der erklærer sig enige med ham, her paa Rigsdagen taler om disse Forhold, er det altid andre, de vil have til at bringe Ofre, og det er neppe af saa stor etisk Betydning, at man vil have andre til at bringe Ofre, som, at man selv er villig til at bringe Ofre. Der er her en lille Forskel, som ikke er helt uden Betydning. Nu ved jeg godt, at man maa ske dertil vil sige, at man kan ikke plukke Haar af den skaldede og ikke kræve Ofre af Folk, som i Forvejen kun har lidt, og det kan der være noget sandt i. Alligvel er der her et Forhold, som har mødt mig paa min Vej, og som jeg vil tillade mig at nævne, fordi jeg tror, at ogsaa de, der taler fra den socialdemokratiske Side, her kan medvirke til at yde et Offer, der, selv om det maa ske ikke skæpper stort i Forhold til de mange Millioner, vi ruller med her, ikke desmindre har, tror jeg, en etisk Betydning, som man ikke skal undervurdere. Ikke faa Gange er det mødt mig, at naar Folk kom til mig og vilde have Støtte af privat indsamlede Midler, og jeg saa talte lidt med dem om, hvad denne Støtte skulde bruges til, blev der svaret, at den blandt andet skulde bruges til at yde Medlemsbidrag til vedkommendes Fagforening. Og jeg er sikker paa, at det ikke blot er privat indsamlede Midler, som bruges hertil, men at ogsaa Midler, som stammer fra Offentligheden, bruges i samme Øjemed. Det er jo naturligt, og jeg har selv været med til at yde saadanne Bidrag, fordi jeg, som Organisationslivet former sig, finder det nødvendigt, at de vedkommende bliver staaende indenfor Fagforeningen, idet de ellers let kunde komme i Forhold, som vilde kræve langt større Ofre end dette Bidrag. Paa den anden Side antager jeg dog, man vil finde, at det egentlig ikke er helt rigtigt, naar velvilligt indsamlede Bidrag eller Ydelser af offentlige Kasser skal bruges til at styrke Organisationer, som unøgtelig har et politisk Formaal. Jeg vil derfor henstille, at vi fik en midlertidig Ordning paa dette Omraade, og

det, synes jeg, var et Offer, som Socialdemokratiet kunde medvirke til at bringe. Naar der er Tale om en saa stor Arbejdsløshed og saa store Understøttelser, som af mit Partis Ordfører blev anslaaet til henimod 20 Mill. Kr. — jeg tror, han endog sagde, at saa regnede han vist ikke højt —, vilde det dog være et beskedent Bidrag, om Fagforeningerne midlertidig ordnede sig saaledes, at arbejdsløse og saadanne, der trængte til offentlig Understøttelse, var fritagne for at yde Bidrag til Fagforeningerne uden at miste deres Medlemsret. Vi har Fortilfælde af lignende Art. Det er dog ikke helt rigtigt, at der af de offentlige Midler bruges, jeg ved ikke hvor store Beløb, men dog altsaa visse Beløb ugentlig som Tilskud til Kasser, der i ikke ringe Grad har et Partiformaal. Jeg tror, at den Følelse, som de store Krav om offentlig Støtte, de Herrer stiller til andre, fremkalder, kunde mildnes betydeligt, hvis der fra den Side fremkom en Udtalelse — og jeg haaber, at den lille Anledning, jeg her giver, vil blive benyttet —, som kunde vise, at ogsaa de Herrer er beredvillige til at bringe et Offer, der om end beskedent dog kunde have nogen Betydning.

Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) dvælede længe ved Ernæringspørgsmaal. Han betonedede stærkt — og det hørte jeg med stor Interesse —, at det gjaldt om at faa nye Ernæringsmidler frem, hvis Landet i længere Tid skulde være henvist til at sørge for sig selv. Ogsaa jeg vil sige lidt herom. Jeg vil holde mig til de gammelkendte Veje, thi jeg er ikke saa helbefaren paa Søen, at jeg tør gaa ud for at lede efter Muslinger, men ogsaa paa de kendte Veje tror jeg, der er et og andet, man kunde gøre opmærksom paa, og som maa ske kan faa nogen Betydning. Vi ved alle, at vort Kreaturhold bliver begrænset, og at deraf følger, at Landets Gødningsforsyning, som er en Betingelse for en god og rig Planteavl af forskellig Art, formindskes. Den rige Gødningsforsyning, som var ønskelig, har vi ikke herhjemme, eller faar den ikke til det kommende Foraar. Jeg vil ikke give mig ud for at være sagkyndig paa dette Omraade, men saa meget har jeg dog haft med Landbrug at gøre en Gang i mine unge Dage, at jeg ved, at sparsom Fodring af Kreaturerne og Nedslagning eller Bortsalg af en stor Del af dem medfører en baade i Mængde og Kvalitet langt ringere Gødningsmængde end sædvanlig. Derfor mener jeg, det er et